

Kultusminister. Han udtalte under de Forhandlinger, som dengang fandt Sted, hvad jeg, da det ikke er meget langt, haaber, at den ærede Formand tillader mig at oplæse efter Rigsraadstiden. Han indvender mod dette Andragende, at der deri kun var Tale om et Hertugdømme Holsteen, et Hertugdømme Slesvig og et Hertugdømme Lauenborg, og han siger: „Naar der var en Fremmed, som saae dette Andragende, vilde han forbauses over at høre, at der ogsaa var et Kongerige Danmark i dette Monarchie, thi om dette Kongerige staaer der ikke et Ord i Andragendet. At der er Noget, der hedder Kongeriget Danmark, at dette Kongerige har en Repræsentation, at det har en Rigsdag, et Folkething, et Landsting, at denne Rigsdag vilde være ligesaa berettiget til at høre sig med Hensyn til en Revision af Forfatningen som de andre Landsdeles Repræsentationer, derom er der i Andragendet aldeles ikke Tale, og jeg siger derfor, at et saadant Andragende kommer ikke til os i Retsfærdighedens, i Rettens Navn.“ Derefter ansvorer han, idet han vedbliver at fastholde, at Andragendet ikke kommer i Retsfærdighedens og Rettens Navn, „det Æneste, der kan fordres af os, er, at vi vende tilbage til Retsstilstanden, saaledes som den var efter den kongelige Kundgjørelse, men der kan ikke forlanges af os, at vi af denne Tilstand skulle udtage Noget og lade Andet blive staaende; det Æneste, der kan forlanges af os, er, at vi heelt vende tilbage til den Tilstand, som da fandt Sted. Der kan forlanges i Rettens og Retsfærdighedens Navn, at den bestaaende Forfatning suspenderes, at vi vende tilbage til Provinzialstænderne for Slesvig og for Holsteen, og at den danske Rigsdag træder ind i de fulde Rettigheder, den dengang havde. Jeg skal som den, der har Sæde i det danske Folkething, ikke finde den Tilstand, som saaledes vilde fremkomme, saa ubetinget flet.“ Han siger altsaa der, at man ikke kan beholde Noget af den nye Tilstand og lade Andet falde ud, men enten maa man beholde det Hele, saaledes som det var givet ved Fællesforfatningen, eller man maa vende tilbage til Tilstanden før 28de Januar 1852, vende tilbage til de gamle Stænderforsamlinger for Hertugdømmerne og til

Rigsdagens fulde Myndighed for Kongeriget. Det er netop det, jeg har anseet for at maatte være det Rette, men som sagt, jeg troer nu, ja jeg er vis paa, at denne Mening ikke deles af Regjeringen. Ministeriets nuværende Standpunkt er det, jeg antydede, gennem den nu bestaaende Deel af Fællesforfatningen at vedligeholde og om muligt reformere den bestaaende constitutionelle Forbindelse mellem Danmark og Slesvig. I den Adresse, jeg oftere har nævnt, der fandtes underkrevet af 71,000 danske Mænd, var det udtalt, at naar man først lykkeligt kom ud over den Vanstæthed, som laae i, at Forbindelsen gennem Holsteen kunde have nogen Indflydelse paa Monarchiets andre Landsdele, naar først Monarchiets tvende Landsdele, Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig, vare frigjorte for dette Tryk gennem Holsteen, da haabede man ogsaa, at Spørgsmaalet om Forfatningens Indretning mellem Slesvig og Danmark, naar det derefter var blevet et indre Anliggende, lettere vilde kunne ordnes saavidt muligt til almindelig Tilfredshed. Jeg mener nu, at den Tanke, der ligger deri, er fuldkommen rigtig; jeg mener nemlig, at Hovedspørgsmaalet for det danske Folk maa være det, at de Dele af Monarchiet, der ikke høre under det tydske Forbund, blive stillede aldeles uafhængige af dette Forbund, og da Regjeringens Stilling er en saadan, at den har erklæret en videre constitutionel Forbindelse mellem disse Landsdele og Holsteen for at være en Umulighed, saa mener jeg, at det danske Folk dermed for Dieblisset maa være veltilfreds og haabe paa, at disse Bestræbelser maa lykkes Ministeriet — maa haabe paa, at det vil lykkes med hele det danske Folks Bistand og Understøttelse, og naar det er naaet, lad os da følge den Anvisning, den tidnævnte Adresse giver, og haabe paa, at man lykkelig og vel kan komme til en tilfredsstillende Løsning af det andet Spørgsmaal, der da vil blive et indre. Jeg skal hermed slutte, idet jeg udtaler, at hvad enten den høitærede Indenrigsminister nu er istand til at give os nogen Meddelelse eller give os nogen Antydning af, at Ministeriet agter at give en saadan Meddelelse, saa er jeg overbevist om, at Regjeringen, for-